

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudců Mgr. Ondřeje Hrabce a Mgr. Kateřiny Kozákové a ve věci

žalobce

Ing. J. V.

bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou,
se sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému

**náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a
vyšetřování**

se sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2021, č. j. PPR-33444-7/ČJ-2021-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný (výrokem pod bodem I.) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „ředitel NCOZ“ nebo „služební funkcionář prvního stupně“) ve věcech kázeňských č. 120/2021 ze dne 9. 8. 2021 (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 1. 8. 2020 v době od 09:38 do 09:51 hodin v Jablonci, ulici U Kostela 4754/37 v prodejně společnosti Kaufland Česká republika, v. o. s., (dále jen „prodejna“) v době mimo službu odcizil zboží v celkové hodnotě 771,32 Kč, konkrétně:

- 1) 2 ks maso Rumpsteak o celkové hmotnosti 430 g za celkem 160,95 Kč (1x balení v hodnotě 80,10 Kč a 1x balení v hodnotě 80,85 Kč),
- 2) ovoce – broskve o celkové hmotnosti 646 g za 18,67 Kč,
- 3) 2 ks sýr Cheddar plátky 6měs. za celkem 123,80 Kč (61,90 Kč/kus),
- 4) 1 ks sýr Leerdamer plátky light 260 g za 89,90 Kč,
- 5) 1 ks sýr Leerdamer light 160 g za 62,90 Kč,
- 6) 1 ks sýr Leerdamer 150 g za 62,90 Kč,
- 7) 2 ks bageta fitness za celkem 25,80 Kč (12,90 Kč/kus),
- 8) 5 ks tyčinka proteinová (60g) za celkem 184,50 Kč (36,90 Kč/kus) a
- 9) 1 ks salám Křemešník 80 g za 41,90 Kč,

tak, že uvedené zboží postupně skrytým způsobem ukládal do kartonové krabice vložené do plastového nákupního košíku na kolečkách, který zanechal v sektoru ovoce a zelenina mezi regály mimo dosah kamer, přičemž ze zboží opatřeného bezpečnostními štítky nejprve tyto štítky sejmul a následně u samoobslužné pokladny zaplatil pouze částku ve výši 14,80 Kč za část zboží, které však záměrně chybně namarkoval, konkrétně místo bagety fitness za 12,90 Kč/kus namarkoval rohlík za 1,90 Kč/kus a místo ovoce – broskve za 18,67 Kč namarkoval zeleninu – cibuli řezanou v hodnotě 12,90 Kč, zbytek zboží nechal v krabici, chybně namarkované zboží vložil zpět do krabice a bez zaplacení zbytku zboží prošel prostorem pokladen a poté byl při odchodu z prodejny zastaven pracovníky ostrahy prodejny, čímž způsobil společnosti Kaufland Česká republika, v. o. s., se sídlem Praha 6, Bělohorská 203, IČ 25110161, provozovně Jablonec nad Nisou, U Kostela 4754/37, škodu ve výši 407,20 Kč, neboť následně v prodejně uhradil kartou částku ve výši 179,62 Kč za maso Rumpsteak a za ovoce – broskve;

za výše uvedené jednání byl žalobci dle § 51 odst. 1 písm. d) a § 186 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Současně (výrokem

pod bodem II.) žalobou napadeného rozhodnutí nebyla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení podle § 177 odst. 2 zákona o služebním poměru.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že správní řízení mělo být poté, co žalobce ukončil služební poměr, zastaveno. Žalobce uvedl, že ke dni 30. 9. 2021 došlo na základě jím podané žádosti ke skončení služebního poměru, nemohl mu být již pravomocně, natožpak vykonatelně, uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, neboť se tento vztahuje pouze na příslušníky bezpečnostních sborů, a nikoliv na civilní osoby. Žalobce namítal, že žalovaný svým postupem, kdy žalobou napadeným rozhodnutím potvrdil trest odnětí služební hodnosti civilní osobě, která žádnou hodnost nemá, jednoznačně překročil svou diskreční pravomoc. Takový postup žalobce považuje i za protiústavní, v rozporu se zásadou *in dubio pro libertate*. Žalobce zdůraznil, že se jedná o situaci, kdy bylo rozhodnutí I. stupně napadeno včasným odvoláním a nenabývalo tak právní moci, ani vykonatelnosti, kdy v mezidobí došlo ke skončení služebního poměru žalobce. Za tohoto stavu tak dle žalobce platí, že je to právě žalobou napadené rozhodnutí, které by mělo za trvání služebního poměru konstitutivní charakter, tj. zakládalo práva a povinnosti, nicméně vzhledem k tomu, že žalovaný pozbyl nad žalobcem kázeňskou pravomoc, nebylo již možné kázeňský trest odnětí služební hodnosti pravomocně a vykonatelně uložit.
3. Žalobce dále uvedl, že danou situaci lze analogicky připodobnit k odpadnutí předmětu řízení, neboť odpadl důvod vedení řízení, kterým je zjednodušeně řečeno „potrestání“ nebo „osvobození“ podezřelého z přestupku. Žalobce uvedl, že analogicky v kázeňském řízení, služební funkcionář, v případě, že pozbude nad příslušníkem kázeňskou a personální pravomoc, musí řízení o kázeňském přestupku zastavit. V této souvislosti žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že kázeňské řízení a řízení o jednání, které má znaky přestupku, má odlišný předmět řízení. Dle žalobce je důležitá jejich spojitost, tedy že za oba typy přestupků lze uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti, nicméně tento lze vykonat v obou případech pouze, pokud daná osoba i nadále zůstává příslušníkem bezpečnostního sboru.
4. Žalobce ve druhém žalobním bodě namítal nerespektování právního principu *in dubio pro reo* a nenaplnění materiální stránky přestupku. Žalobce poukázal na to, že na předmětné prodejně Kaufland došlo v krátkém časovém odstupu po předmětném incidentu k vybudování fyzické překážky v podobě brány, která byla instalována do prostoru za samoobslužnými pokladnami takovým způsobem, aby byl pro zákazníky jasně oddělen prostor, ve kterém se mohou pohybovat s nezaplaceným nákupem od prostoru, ve kterém se s nezaplaceným nákupem pohybovat nemohou. Přičemž žalobce tvrdil, že v žádném případě nehodlal prodejnu Kaufland s částí nezaplaceného nákupu opustit, ale naopak se do prostoru prodejní plochy zcela prokazatelně vracel, a to do prostoru zeleniny. Žalobce uvedl, že ze směru chůze je jasné, že kdyby chtěl opustit prostor prodejny, tak by dvojici před ním jdoucích zákazníků obešel zprava, kde byl absolutně volný prostor a měl zde přirozený a logický směr výstupu z prodejny a nikoliv zleva, kde byl již vstup do prostoru zeleniny. Žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí za použití argumentů o „průměrně uvažujícím člověku“, který se má nějakým způsobem „logicky“

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

chovat, účelově dotvořil zjištěný skutkový stav, do podoby, která žalovanému vyhovuje, nicméně tímto postupem žalovaný ignoroval právní princip *in dubio pro reo*. V této souvislosti žalobce odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se přestupků, která hovoří o tom, že za situace, kdy existují jakékoliv pochybnosti, je třeba rozhodnout ve prospěch obviněného. Žalobce uvedl, že žalovaný tzv. ne zcela nepravděpodobnou možnost, že skutkový děj se odehrál tak, jak žalobce od počátku konstantně uvádí, účelově přetvořil do tvrzení, že v daném případě žádné důvodné pochybnosti neexistují.

5. Žalobce v rámci druhého žalobního bodu rovněž namítal, že je zde zjevná absence úmyslu žalobce dopustit se krádeže, úmysl je přitom nezbytná složka subjektivní stránky daného přestupku. Žalobce uvedl, že prodejnu Kaufland neopustil, nýbrž se vracel na prodejnu a pokud by ho pracovníci ostrahy nezastavili o pár metrů dřív, došel by do prostoru zeleniny a bylo by zcela zjevné, že neměl úmysl opustit objekt s nezaplaceným zbožím. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost skutkového stavu z pohledu dokonání přestupku, ale i jeho subjektivní stránky ve formě úmyslu. Žalobce poukázal na kamerový záznam, fotografie místa z pohledu vchodu do zeleniny a východu z objektu (vzdálenost, nutný směr chůze), svědectví osob T. a V., z nichž dle jeho názoru jednoznačně vyplývá, že se chtěl vrátit do prodejny a nejednal s úmyslem zboží odcizit. Žalobce se rovněž ohradil vůči tvrzení žalovaného, že žalobce „zneužil“ informace získané v březnu 2020, kdy navštívil prodejnu a ptal se na zálohování kamerových záznamů. Žalobce tvrdil, že v březnu 2020 dostal podnět od své sestry, která mu sdělila, že byla v prodejně Kaufland nejspíš okradena o nějaký batůžek, který nechala v nákupním košíku, a proto provedl základní šetření v okolí prodejny za účelem získání poznatků o možné trestné činnosti. Žalobce ohledně způsobu hodnocení důkazů odkázal na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 13. 9. 2001, sp. zn. 4 Tz 172/2001 ze kterého citoval: *„Pokud totiž v konkrétní věci byla stejně možná a pravděpodobná verze obviněných a dalšími důkazy již nebylo reálné objasnit, která z v úvahu připadajících verzí je věrohodnější, nebylo možné obviněné uznat vinnými, ale s ohledem na zásadu in dubio pro reo nezbylo, než je obžaloby zprostit.“* Žalobce dále poukázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 520/16:, který se vyjádřil k hodnocení důkazů následovně: *„...jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [např. nálezy sp. zn. I. ÚS 429/03 ze dne 4. 12. 2003 (N 141/31 SbNU 257), nálezy sp. zn. I. ÚS 910/07 ze dne 23. 9. 2008 (N 156/50 SbNU 389), nálezy sp. zn. I. ÚS 094/08 ze dne 29. 4. 2009 (N 103/53 SbNU 293). Ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [srov. nálezy sp. zn. III. ÚS 398/97 ze dne 4. 6. 1998 (N 64/11 SbNU 125)]“.* Poté uzavřel, že za zjištěného skutkového stavu nelze rozhodnout bez důvodných pochybností o spáchání přestupku, a je tak nezbytné v souladu se zásadou *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobce.
6. Žalobce dále namítal, že pokud by měl být vinen tím, že překročil s nezaplaceným nákupem hranici tzv. detekčních sloupků a že se vracel do prodejny jinak než „průměrně uvažující člověk“, uvádí, že tímto postupem mohl nanejvýš naplnit formální znaky přestupku. Nicméně materiální stránka přestupku, za kterou lze v daném případě považovat skutečné opuštění prodejny a způsobení škody, nikoliv jen „zmatené“ překročení hranice detekčních sloupků a následnou snahu o návrat na prodejní plochu vchodem do

zeleniny, naplněna nebyla. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45.

7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal porušení práva na spravedlivý proces. Žalobce uvedl, že v průběhu vedeného řízení navrhnul doplnění dokazování o mnoho relevantních důkazů, nicméně služební funkcionář veškeré návrhy na doplnění dokazování odmítl provést, a tyto za pomoci paušálních prohlášení o neúčelnosti a nadbytečnosti dalšího dokazování, zamítl. Žalobce v této souvislosti odkázal na nálezy Ústavního soudu, ve kterých se Ústavní soud vyjádřil k provedení důkazních návrhů soudy. Žalobce namítal, že rozsahem zamítnutých důkazů (všechny navržené důkazy) v souvislosti s několikaměsíční nečinností služebního funkcionáře, kdy mohly být důkazy provedeny, bylo žalobci odepráno právo na spravedlivý proces. Ve spise tak existují pouze kopie důkazů, neexistuje oficiální záznam o vyčíslení údajné škody, o uplatnění škody ze strany společnosti Kaufland, rozpory ve výpovědích obou svědků, kdy oba služební funkcionáři dokonce odmítli provést i velmi podstatný výslech znalce, ačkoliv existovaly důvodné pochybnosti stran jeho kvalifikace, jakož i komplexnosti provedeného vyhodnocení věci. Žalobce uvedl, že právo vyslechnout znalce přitom vyplývá přímo z ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) služebního zákona.
8. Žalobce dále ve čtvrtém žalobním bodě, stejně jako v odvolání, namítal, že kázeňský trest odnětí služební hodnosti nebyl uložen v propadné lhůtě jednoho roku, neboť prvostupňové rozhodnutí nebylo žalobci v zákonné lhůtě doručeno, ale pouze vydáno. Žalobce uvedl, že si je vědom, že § 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky výslovně hovoří o vydání, nicméně je třeba vyjít ze znění § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, který jako *lex specialis* ve vztahu k ukládání trestu odnětí služební hodnosti hovoří „o uložení“ kázeňského trestu. Okamžikem uložení trestu je nutno chápat teprve skutečný, materiální zásah do právní sféry účastníka řízení, který nastává až doručením rozhodnutí. Žalobce rovněž namítal protiústavnost § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalobce vysvětlil, že pokud by bylo v předmětné věci vedeno kázeňské řízení a žalobci by byl uložen ten samý kázeňský trest odnětí služební hodnosti, musel by mu tento být v souladu s ustanovením § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru uložen pravomocně ve lhůtě 1 roku. Pokud se však jedná o řízení, které má znaky přestupku, je reálná lhůta pro pravomocné uložení kázeňského trestu až 3x delší. Dle žalobce tak nelze racionálně odůvodnit, s respektem k právům příslušníků bezpečnostních sborů, aby mezi prekluzivními lhůtami u kázeňského řízení a řízení o jednání, které má znaky přestupku, vznikaly takové disproporce, kdy fakticky stejný kázeňský trest odnětí služební hodnosti musí být v kázeňském řízení uložen pravomocně nejpozději do 1 roku a v řízení o jednání, které má znaky přestupku, mají služební funkcionáři na pravomocné uložení kázeňského trestu až 3 roky.
9. V pátém žalobním bodě žalobce namítal účelovou dezinterpretaci a zaujatost žalovaného. Žalobce odkázal na stranu 10 až 11 svého odvolání a uvedl, že v odvolání popsal, jakým způsobem předmětný nákup probíhal, což je ostatně patrné z pořízeného videozáznamu, ovšem interpretace žalovaného skutkového děje je plná domněnek bez validnější argumentace. Žalobce uvedl, že nadále trvá na svých vyjádřeních a odkázal na čl. V. odvolání, ve kterém žalobce podrobně pojednává o dílčích nesrovnalostech. Namítal, že

žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze opakovaně poukazuje na kamerový záznam, který dle jeho tvrzení veškeré námitky žalobce vyvrací, s čímž žalobce nesouhlasil. V souvislosti s předmětným kamerovým záznamem žalobce namítal, že dle § 51 správního řádu mají být důkazy prováděny v rámci správního řízení, přičemž v řízení vedeném se žalobcem žádný videozáznam přehrán nebyl. Žalobce toto namítal i ve vztahu ke zvukové nahrávce, u které navíc chybí i její písemný přepis. Žalobce tedy namítal, že žalovaný a správní orgán prvního stupně neprovedli důkazy řádným procesním způsobem. Dále správním orgánům vytkl, že k porušení procesních postupů došlo i v rámci zajišťování důkazů, neboť nebyly zajištěny řádným způsobem, a to sepsaným úředním záznamem s odkazem na § 34 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR. Dále žalobce v tomto žalobním bodě namítal, že byl použit nezákonný znalecký posudek, který neobsahoval doložku o vědomosti následků spojených s podáním vědomě nepravdivého posudku. V této souvislosti poukázal na § 127a zákona č. 99/1963 Sb, občanský soudní řád ve znění rozhodném (dále jen „o. s.ř.“ ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), z nichž lze za analogického použití dovodit, že znalecký posudek měl danou doložku obsahovat. Žalobce trval na názoru, že mu měla být dána příležitost znalce vyslechnout, neboť ve věci panují důvodné pochybnosti o psychickém a fyzickém stavu žalobce v době incidentu. Žalobce závěrem odmítl, že by šel do obchodu úmyslně krást a zopakoval, že věc se neodehrála tak, jak ji vykreslil žalovaný a služební funkcionář prvního stupně, kteří hrubým způsobem nerespektovali právní princip *in dubio pro reo*.

10. Žalobce navrhl soudu, aby zrušil žalobou napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí.
11. Žalovaný k namítanému nerespektování právního principu *in dubio pro reo* a nenaplnění materiální stránky přestupku odkázal na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém na stranách 13 až 16 obsahově totožnou námitku již vypořádal. Upozornil, že vycházel ze zásady volného hodnocení důkazů a hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Důkazy hodnotil v kontextu okolností projednávané věci (zejména způsob nakupování, chování žalobce při nakupování a při placení na samoobslužné pokladně a rovněž následné chování žalobce v kanceláři ostrahy), které vyplývají ze spisového materiálu, protože je nelze označit za spekulativní a nepodložené. Argumentace žalovaného, která z uvedených okolností vychází, je logickým vyústěním skutečností vyplývajících z podkladových materiálů. Žalovaný uvedl, že o úmyslu žalobce, jakož i o ostatních znacích skutkové podstaty jednání majícího znaky přestupku nejsou žádné pochybnosti. K okolnosti stran předchozího zájmu žalobce o kamery a uchovávání kamerových záznamů na prodejně, žalovaný uvedl, že se jednalo pouze o jednu z řady dalších okolností, které žalovaný zhodnotil a které se vzájemně logicky doplňují. Vzhledem ke všem okolnostem projednávané věci má žalovaný za to, že úmysl přisvojit si zboží zmocněním žalobce pojal již při vstupu do prodejny, a tvrzení žalobce lze označit jako účelovou obranu.
12. K namítanému porušení práva žalobce na spravedlivý proces žalovaný odkázal, že o využití kopií důkazů je pojednáno zejména na stranách 28 až 30 žalovaného rozhodnutí, o otázce vyčíslení a uplatnění škody zejména na stranách 24 a 25 žalovaného rozhodnutí, s rozporem ve výpovědích svědků se vypořádal zejména na stranách 36 až 39 žalovaného rozhodnutí a s neprovedením výsledku znalce na straně 34 žalobou napadeného rozhodnutí.

13. Námitka prekluze a protiústavnosti § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a 3 zákona o přestupcích, byla vypořádána na stranách 17 až 19 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že nemohla být narušena právní jistota žalobce, neboť předmětem řízení vedeného se žalobcem bylo vytýkané jednání mající znaky přestupku, a proto byl aplikován právě § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 zákona o přestupcích, který zní zcela jasně a jednoznačně a nezakládá jakýkoliv důvod k pochybnostem o předvídatelnosti postupu v případě žalobce. Dle žalovaného s ohledem na odlišnosti kázeňského přestupku a jednání majícího znaky přestupku nelze bez dalšího očekávat, že právo bude jednotné, což však neznamená, že je tím narušena právní jistota.
14. Odmítl i žalobní námitky obsažené v pátém žalobním bodě s tím, že argumentace žalobce je toliko účelovou obranou. K námitce neprovedení kamerových záznamů a zvukové nahrávky žalovaný uznal, že by bylo vhodnější a v souladu s judikaturou správních soudů, pokud by ve spisovém materiálu byl učiněn záznam o tom, že byly videozáznam a zvuková nahrávka jako důkazy provedeny. Nicméně za situace, kdy žalobce o těchto podkladech věděl, nelze souhlasit s tím, že by tento nedostatek měl vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že dne 10. 8. 2020, kdy se žalobce poprvé seznámil se spisovým materiálem, žalobci byla poskytnuta kopie „1) 1x DVD videozáznam, 2) 1x CD zvukový záznam, 3) spisový materiál...“. Žalobce se následně se spisovým materiálem seznámil také ve dnech 13. 11. 2020, 21. 1. 2021 a 9. 6. 2021, přičemž vždy svým podpisem stvrdil, že mu byl předložen kompletní spisový materiál. Žalovaný uvedl, že žalobce nejenže o kamerových záznamech a videonahrávce věděl, ale z jeho vyjádření je patrné, že se s nimi i seznámil, když jednotlivé kamerové záznamy detailně rozebírá a vyjadřuje se k jednotlivým událostem kamerami zachyceným. K námitce, že důkazy nebyly zajištěny řádným způsobem, a to sepsaným úředním záznamem s odkazem na § 34 odst. 3 zákona o Policii ČR, žalovaný uvedl, že pro účely řízení o jednání majícím znaky přestupku byly pořízeny kopie účtenek, nikoliv jejich originály, které by mohly být předmětem odnětí věci ve smyslu § 34 zákona o Policii ČR a kterými disponuje poškozená prodejna; ani pokud by skutečně mělo být postupováno podle § 34 odst. 3 zákona o Policii ČR, nemohla by absence pořízení úředního záznamu o vydání věci zapříčinit nezákonnost žalovaného a nalézacího rozhodnutí, neboť o autenticitě kopií účtenek, kamerových záznamů a zvukového záznamu nejsou žádné pochybnosti, když skutečnosti z těchto podkladů plynoucí se vzájemně shodují a doplňují. K námitce, že byl aprobován nezákonný znalecký posudek, žalovaný uvedl následující. Znalecký posudek byl vypracován dne 20. 10. 2020, tedy v době, kdy požadovanou náležitostí znaleckého posudku nebyla doložka znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Ke dni 20. 10. 2020 byl v platnosti a účinnosti zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a vyhláška č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, a proto v té době nemohl znalec postupovat podle zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, který nabyl účinnosti až od 1. 1. 2021, a podle vyhlášky č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti, které s předmětnou doložkou počítají. Za situace, kdy zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a vyhláška č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, náležitosti znaleckého posudku stanoví, není na místě analogická aplikace o. s. ř. ani s. ř. s.
15. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

III.

Posouzení žaloby

16. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 s. ř. s.].
17. Žaloba není důvodná.
18. Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:
19. Podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru, ve znění účinném od 1. 1. 2007 (dále jen „zákon o služebním poměru“): *„Příslušníkovi se ukládá kázeňský trest odnětí služební hodnosti“*.
20. Podle § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru: *„Kázeňský trest odnětí služební hodnosti se ukládá za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za kázeňský přestupek spočívající v závažném porušení povinností nebo omezení stanovených v § 48, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služební hodnocení.“*
21. Podle § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru: *„Při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o zánik odpovědnosti.“*
22. Podle § 189 odst. 1 písm. q) zákona o služebním poměru: *„Při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje podle zvláštního právního předpisu, jde-li o zastavení řízení.“*

A) Vypořádání žalobní námitky, že správní řízení mělo být poté, co žalobce ukončil služební poměr, zastaveno

23. Žalobce namítal, že správní řízení mělo být poté, co ukončil na vlastní žádost služební poměr ke dni 30. 9. 2021, zastaveno. Byl totiž přesvědčen, že okamžikem ukončení služebního poměru uložený kázeňský trest nelze vykonat, neboť není možné provést odejmutí jeho služební hodnosti, v důsledku pozbytí kázeňské pravomoci žalovaného nad ním. Soud předně poznamenává, že nesouhlasí s argumentací žalobce, v níž nikterak nerozlišuje mezi skončením služebního poměru a odnětím služební hodnosti, resp. pozbytím služební hodnosti. Soud souhlasí se žalobcem v tom, že ke dni 30. 9. 2021 došlo ke skončení služebního poměru na jeho vlastní žádost, nicméně tímto nedošlo současně k pozbytí jeho služební hodnosti. Na rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti je nutno dle rozsudku Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Ads 176/2011–129, ze dne 31. 8. 2012 nahlížet obdobně jako na rozhodnutí o osobním stavu, či jako na rozhodnutí deklarující existenci právního stavu či statusu určité movité či nemovité věci apod.; v případě rozhodnutí tohoto druhu nastupují namísto atributu vykonatelnosti jiné

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu. Přestože žalobou napadené rozhodnutí nelze, v důsledku předchozího ukončení služebního poměru žalobcem, exekučně vykonat, vyvolává toto rozhodnutí právní účinky, když okamžikem právní moci již na žalobce nelze pohlížet jako na radu podplukovníka. Exekučně vykonat totiž lze pouze rozhodnutí ukládající takovou povinnost, kterou účastník mohl a měl splnit vlastním přičiněním, ale neudělal to. U rozhodnutí o odnětí služební hodnosti je však situace jiná, okamžikem právní moci rozhodnutí je služební hodnost příslušníka odňata, a příslušník tak pozbývá jednu ze základních podmínek trvání služebního poměru. S ohledem na výše uvedené, je tak námitka žalobce, že uložený kázeňský trest nelze vykonat, neboť žalobce služební poměr dobrovolně ukončil, nedůvodná. Soud opakuje, že ukončením služebního poměru se žalobce služební hodnosti nevzdal, nýbrž ta mu byla odňata právní moci žalobou napadeného rozhodnutí.

24. V rámci této žalobní námítky soud pro stručnost odkazuje na její pečlivé vypořádání žalovaným v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 10 až 13 a toliko akcentuje, že prvostupňový správní orgán za situace, kdy žalobce byl ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí dne 9. 8. 2021 (žalobci, resp. jeho zástupci, bylo prvostupňové správní rozhodnutí doručeno do datové schránky dne 17. 8. 2021) příslušníkem bezpečnostního sboru, musel postupovat dle § 186 odst. 8 služebního zákona a žalobci uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti za vytýkané jednání, které má znaky přestupku a bylo v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Je sice pravdou, že dne 30. 9. 2021 žalobci služební poměr skončil, nicméně řízení bylo proti žalobci zahájeno dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru a dle § 169 služebního zákona je účastníkem řízení nejen příslušník sboru, nýbrž i jeho bývalý příslušník; přičemž vytýkané jednání žalobce je jednáním, které má znaky přestupku, žalobce tak není v tomto případě primárně postihován za porušení služební kázně dle zákona o služebním poměru, nýbrž za porušení či ohrožení objektů skutkových podstat stanovených v jiných zákonech, tj. zde § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o některých přestupcích.
25. Soud nevešel ani na argumentaci žalobce, že v předchozím odstavci popsanou situaci lze analogicky připodobnit k odpadnutí předmětu řízení, neboť odpadl důvod vedení řízení, kterým je dle žalobce „potrestání“ nebo „osvobození“ podezřelého z přestupku. Žalobce v této souvislosti poukázal na § 66 odst. 2 správního řádu a dovodil, že danou situaci lze připodobnit ke kázeňskému řízení, ve kterém služební funkcionář, v případě, že pozbude nad příslušníkem, který skončil služební poměr, kázeňskou a personální pravomoc, musí řízení o kázeňském přestupku zastavit. Soud konstatuje, že předmětem daného řízení je jednání žalobce, které má znaky přestupku, o němž nelze tvrdit, že by odpadlo. V řízení o jednání, které má znaky přestupku, se navíc postupuje dle § 189 odst. 1 služebního zákona podle zvláštního právního předpisu, kterým je zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky. Jak správně poukázal žalovaný, zastavit řízení o jednání, které má znaky přestupku, tak lze na základě § 189 odst. 1 písm. q) zákona o služebním poměru jen z důvodů stanovených v § 86 zákona o odpovědnosti za přestupky, nikoli z důvodů vypočtených v § 66 správního řádu, jak namítal žalobce. Se žalobcem lze souhlasit toliko ohledně tvrzení, že jak v řízení kázeňském, tak v řízení o jednání, které má znaky přestupku, lze uložit trest odnětí služební hodnosti. Soud současně upozorňuje, že v předmětném řízení byl žalobou napadeným rozhodnutím nejen uložen kázeňský trest odnětí hodnosti, ale současně jím byla vyslovena vina žalobce za spáchání přestupků dle § 8

odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o přestupcích. Právní mocí rozhodnutí byla žalobci služební hodnost odňata, čímž pozbyl jednu ze základních podmínek trvání služebního poměru, a musel by být ze služebního poměru propuštěn. Nelze ovšem přisvědčit názoru žalobce, že ukončením služebního poměru služební funkcionář pozbyl nad žalobcem kázeňskou a personální pravomoc. Jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky: *„Jednání, které má znaky přestupku, se projedná jako přestupek podle tohoto zákona, pokud jeho pachatel přestal být osobou uvedenou v odstavci 5 před vydáním rozhodnutí ve věci v prvním stupni.“* Soud konstatuje, že z ustanovení § 4 odst. 5 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky ve spojení s § 4 odst. 7 zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že služební funkcionář má pravomoc rozhodovat, pokud vydá prvostupňové rozhodnutí, dokud osoba je příslušníkem bezpečnostního sboru. V případě, že žalobce ukončil služební poměr po vydání prvostupňového rozhodnutí, pak je pravomoc služebního funkcionáře zachována i pro odvolací řízení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2023, č. j. 9 As 188/2023-28, č. 4541/2024 Sb. NSS – body 22 a 27 až 32). Soud na tomto místě shodně se žalovaným akcentuje, že ukončením služebního poměru se žalobce služební hodnosti nevzdal, tudíž by pak v budoucnu bez dalšího mohl opět, resp. ihned po ukončení daného řízení, požádat o přijetí do služebního poměru. Soud tedy shrnuje, že jak prvostupňovému správnímu orgánu, tak žalovanému svědčila pravomoc ve věci rozhodnout.

26. Soud pro úplnost odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 5 As 35/2014 – 25, ze dne 10. 2. 2016, ve kterém Nejvyšší správní soud k ukládání trestu odnětí služební hodnosti konstatoval: *„Výjimkou z postupu podle § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru je v tomto směru právě jen kázeňský trest odnětí služební hodnosti, který je ve své podstatě trestem nejprísnejším, neboť dle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Právě závažnost tohoto druhu trestu zákonodárce zřejmě vedla k přijetí právní úpravy, která podmínky pro jeho obligatorní uložení definuje v relativně samostatném a komplexním § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, který je třeba považovat za ustanovení zvláštní vůči § 186 odst. 5 téhož zákona. Platí tak, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. V daném případě šlo o „jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka“, přičemž v případě, že služební funkcionář sezná, že se takto definovaného jednání příslušník dopustil, nezbyvá mu než uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Jinak řečeno – dopustí-li se příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, má mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.“* Zároveň soud v této souvislosti poukazuje opět na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Ads 176/2011–129, ze dne 31. 8. 2012, v němž Nejvyšší správní soud k problematice ukládání kázeňského trestu odnětí služební hodnocení konkrétně v bodě [25] uvedl, že: *„[p]latí tak, že pokud je naplněna některá z hypotéz uvedených v této normě, nastoupí povinnost služebního funkcionáře uložit předmětný kázeňský trest a prostor pro jeho správní uvážení tu není dán. V daném případě šlo o „jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka“, přičemž v případě, že služební funkcionář sezná, že se takto definovaného jednání příslušník dopustil, nezbyvá mu než uložit kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Jinak řečeno – dopustí-li se příslušník jednání uvedeného v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru, má mu být uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti.“* Soud závěrem uvádí, že v daném případě šlo o jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu

s požadavky kladenými na příslušníka, pokud tedy byl žalobce uznán vinným ze spáchání takového jednání, musel mu uložit trest odnětí služební hodnosti.

27. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnou žalobní námitku, že řízení mělo být poté, co žalobce ukončil služební poměr, zastaveno.

B) Námitka nerespektování právního principu in dubio pro reo a nenaplnění materiální stránky přestupku

28. Ve druhém žalobním bodě žalobce tvrdil, že v žádném případě nehodlal prodejnu Kaufland s částí nezaplaceného nákupu opustit, nýbrž naopak se do prostoru prodejní plochy zcela prokazatelně vracel. Výše uvedené se žalobce snažil prokázat poukázáním na chybějící překážku v podobě brány u samoobslužných pokladen, směr chůze a obcházení před ním jdoucích zákazníků zleva, z čehož žalobce dovozoval, že se prokazatelně vracel do prostoru zeleniny. Žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí za použití argumentů o „průměrně uvažujícím člověku“, který se má nějakým způsobem „logicky“ chovat, účelově dotvořil zjištěný skutkový stav do podoby, která žalovanému vyhovuje, nicméně tímto postupem žalovaný ignoroval právní princip *in dubio pro reo*. Ke zjištěnému skutkovému stavu soud konstatuje, že tento vyplývá z rozsáhlého spisového materiálu a zejména z kamerových záznamů, na nichž je zachyceno, že žalobce zboží postupně skrytým způsobem (když přes vybírané zboží umístil víko krabice atp.) ukládal do kartonové krabice vložené do plastového nákupního košíku na kolečkách, přičemž ze zboží opatřeného bezpečnostními štítky nejprve tyto štítky sejmul, následně u samoobslužné pokladny zaplatil pouze částku ve výši 14,80 Kč za část zboží, které však záměrně chybně namarkoval, zbytek zboží ponechal v krabici, namarkované zboží poté vložil zpět do krabice a bez zaplacení zbytku zboží (v krabici) prošel prostorem pokladen, přičemž při odcházení z prodejny byl zastaven pracovníky ostrahy. Soud přisvědčuje názoru žalovaného, že ze zjištěného skutkového stavu, prokázaného zejména kamerovými záznamy, výpověďmi svědků P. V. a J. T. (oba pracovníci ostrahy prodejny, kteří proti žalobci zasahovali), a zvukovou nahrávkou zachycující komunikaci žalobce s pracovníky ostrahy, nejsou žádné důvodné pochybnosti o úmyslu žalobce, jakož i o ostatních znacích skutkové podstaty jednání majícího znaky přestupku. Naopak tvrzení žalobce, že se při cestě od pokladen směrem ven z prodejny vracel do oddělení zeleniny prodejny v úmyslu se vrátit zpět na pokladny a za celý nákup zaplatit, se soudu jeví jako zjevně účelové, a navíc za situace, kdyby si tímto „kolečkem“ po prodejně prodloužil cestu k pokladnám, namísto toho, aby se otočil vzad a vrátil se k pokladnám nejkratší cestou, i zcela nelogické. Tvrzení žalobce, že měl v úmyslu za nákup doplatit zbylou částku odporuje i okolnost, že žalobce po svém zadržení zaplatil jen za část nákupu, za zbytek nákupu však zaplatit odmítl s konstatováním, že jej již nechce. Soud upozorňuje, že součástí správního spisu je i sada fotografií z prodejny, které zachycují právě vchod i východ z prodejny s turnikety a které byly doloženy žalobcem. Soud tedy neshledává důvodnou námitku žalobce ohledně porušení zásady *in dubio pro reo*, neboť z důkazů obsažených ve spisovém materiálu bez důvodných pochybností vyplývá, že žalobce se dopustil jednání naplňujícího znaky přestupku krádeže a rovněž z něj jednoznačně vyplývá i úmysl žalobce tak učinit.
29. Žalobce ve druhém žalobním bodě rovněž namítal, že nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Uvedl, že pokud by měl být vinen tím, že překročil s nezaplaceným nákupem hranici tzv. detekčních sloupků a že se vracel do prodejny jinak, než „průměrně uvažující člověk“, tímto postupem mohl nanejvýš naplnit formální znaky přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Nicméně materiální stránka přestupku, za kterou lze v daném případě považovat skutečné opuštění prodejny a způsobení škody, nikoliv jen „zmatené“ překročení hranice detekčních sloupků a následnou snahu o návrat na prodejní plochu vchodem do zeleniny, naplněna nebyla. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45.

30. Nejvyšší správní soud v odkazovaném rozsudku dospěl k závěru, že lze obecně vycházet z toho, že jednání naplňující formální znaky přestupku v běžně se vyskytujících případech naplňuje taktéž materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti chráněný předmětným právním předpisem. Připustil taktéž, že naplněním formálních znaků přestupku ne vždy dochází k naplnění materiálního znaku přestupku, zejména pokud se k okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží takové další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V obvyklých situacích tedy bude materiální stránka přestupku dána, jen ve výjimečných a zvláštních situacích dána nebude (srov. s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 As 173/2020-32, č. 4093/2020 Sb. NSS a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 8. 2022, č. j. 10 As 410/2021-37, dospěl také k závěru, že *„[m]ateriální stránka přestupku má větší význam především u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou. Na rozdíl například od celé řady konkrétně vymezených přestupků z dopravní oblasti (typicky přestupků spočívajících v překročení povolené rychlosti či porušení jiné zákonem konkrétně stanovené povinnosti) je skutková podstata přestupku podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně spotřebitele (navázaná mj. na klamavé opomenutí podle § 5a tohoto zákona) abstraktní a může pod ni spadat širší a pestřejší paleta případů. Proto je zde i prostor pro zkoumání materiální stránky přestupku podstatně větší než například u dopravních přestupků (pokud u nich zákonodárce zcela přesně vymezil, jaké jednání chce postihovat). Právě u přestupků s abstraktně formulovanou skutkovou podstatou dává smysl zvažovat, zda se určité jednání z hlediska míry společenské škodlivosti nevymyká typovým případům.“* Z uvedených judikturních závěrů vyplývá, že společenská škodlivost je zpravidla dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku, platí přitom, že čím vyšší je typová společenská škodlivost určitého přestupku, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by případně způsobily oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.
31. Soud má v nyní projednávané věci za to, že byl naplněn jak formální znak přestupku zaviněným jednáním žalobce, tak i materiální znak přestupku, jelikož došlo k ohrožení vlastnického práva. Soud neshledal, že by v dané věci byly dány takové významné okolnosti, které by vyloučily ohrožení chráněného zájmu společnosti, v daném případě vlastnického práva. Soud konstatuje, že tvrzení žalobce k formálním znakům skutkové podstaty přestupku – tedy že se jednalo o zmatené překročení hranice detekčních sloupků a následnou snahu o návrat na prodejní plochu vchodem do zeleniny, považuje za účelovou obranu. Jak soud již konstatoval výše, z kamerového záznamu zachycujícího způsob „nakupování“ žalobce bez důvodných pochybností vyplývá, že žalobce se dopustil jednání naplňujícího znaky přestupku krádeže a rovněž úmysl žalobce, když zde nebylo zachyceno žádné zmatené jednání žalobce, žalobce po prodejně kráčel po celou dobu klidně, rozvážně, nevrávoral, nepotácel se, neměnil prudce směr chůze, nereagoval na žádnou osobu, při odchodu od pokladen šel rovně, aniž by byla patrná snaha zabočit či navázat kontakt s prodáváči, že má v úmyslu vstoupit opět na prodejní plochu s realizovaným nákupem.

Soud poznamenává, že v daném případě se jedná o konkrétně vymezenou skutkovou podstatu přestupku, soud neshledal, že by žalobcovo jednání z hlediska míry společenské škodlivosti vymykalo typovým případům.

32. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou žalobní námitku ohledně nerespektování právního principu *in dubio pro reo* a nenaplnění materiální stránky přestupku.

C) Námitka porušení práva na spravedlivý proces

33. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal, že v průběhu vedeného řízení navrhl doplnění dokazování o mnoho relevantních důkazů, nicméně služební funkcionář jakož i žalovaný veškeré návrhy na doplnění dokazování zamítl. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č.j. 5 As 126/2011-68: „*Uvede-li obviněný v řízení tvrzení ke skutkovým okolnostem případu a navrhne k jejich prokázání důkazy, je správní orgán povinen se řádně vypořádat jak s těmito tvrzeními, tak i s nabízenými důkazy. To samozřejmě neznamená, že musí všechna tvrzení prověřit a nabízené důkazy provést. Pokud to však neučiní, musí svůj závěr přezkoumatelným způsobem vysvětlit. V řízení o přestupku přece postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§3 správního řádu).*“.
34. Soud předně konstatuje, že žalovaný se řádně vypořádal jak s tvrzeními žalobce, tak i s jím navrhovanými důkazy. Žalobce v odvolání namítal neobstarání originálu účtenek a neúplnost a nečitelnost kopií účtenek založených ve spise, z nichž není jasné, kdo je vytvořil. Žalovaný k tomuto v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že nejsou pochybnosti o tom, jaké zboží bylo v papírové krabici, neboť toto zboží je opakovaně zachyceno na kamerových záznamech, přičemž uvedenému zboží zcela odpovídají kopie účtenek i úřední záznamy sepsané hlídkou Policie ČR, která byla do prodejny ostrahou přivolána. Žalovaný konstatoval, že absence dne a času vytvoření účtenek na kopiích účtenek na částku 771,32 Kč a 179,62 Kč není významná. Zajištění originálu účtenek tak žalovaný považoval za nadbytečné, neboť originály účtenek by nemohly objasnit žádné další nové skutečnosti. S tímto názorem se soud ztotožňuje a považuje vypořádání žalovaného za zcela dostačující, v podrobnostech soud pro úplnost odkazuje na stránky 26 až 29 žalobou napadeného rozhodnutí.
35. Dále žalobce namítal, že neexistuje oficiální záznam o vyčíslení údajné škody a o uplatnění škody ze strany prodejny (společnosti Kaufland). V odvolání žalobce uvedl, že údajná škoda je svévolně určena z nečitelných kopií účtenek, u kterých není zřejmé, kdo je vytvořil a předal pro potřeby řízení a navrhnul, aby byla prodejně zaslaná žádost o případné vyčíslení škody. Žalovaný se k tomuto tvrzení a důkaznímu návrhu logicky vyjádřil na straně 24 až 25 napadeného rozhodnutí, na což soud pro stručnost odkazuje. Žalovaný zde totiž vysvětlil, že škodou se rozumí celá skutečná hodnota odcizené věci, v daném případě je tedy způsobenou škodou zboží v hodnotě 771,32 Kč. Zároveň však vznikla faktická škoda, která představuje majetkovou hodnotu, o kterou byl majetek poškozené prodejny zmenšen, tedy částka 407,20 Kč za odepsané zboží. Žalovaný správně zdůraznil, že z kopií účtenek je faktická škoda patrná, a že na straně 5 spisového materiálu je založeno oznámení o skutečnostech nasvědčujících tomu, že mohl být spáchán trestný čin. V oznámení je podpis osoby z prodejny, která převzala zboží, včetně razítka prodejny. Žalovaný měl za to, že o

vzniklé faktické škodě nemohou být pochybnosti, nespátroval tak rozumný důvod vyžadovat jakýkoliv jiný oficiální dokument od prodejny svědčící o správnosti již doložených listin. Soud rovněž toto vypořádání se s tvrzením a důkazním návrhem žalobce považuje za zcela dostačující a názoru žalovaného přisvědčuje.

36. K rozporům ve výpovědích obou svědků (pracovníků ostrahy), kteří vypovídali v srpnu 2020 v řízení před NCOZ a poté v dubnu a květnu 2021 v řízení před GIBS, se žalovaný podrobně vyjádřil na stranách 36 až 39 žalobou napadeného rozhodnutí, na které soud pro úplnost opět odkazuje. Žalovaný k tvrzením žalobce zejména poukázal na to, že pro projednávanou věc jsou stěžejní podklady obsažené ve spisovém materiálu předmětného řízení (kamerové záznamy a zvuková nahrávka), tvrzení svědků uvedená v tomto řízení jsou pak podpůrnými důkazy, nicméně jejich svědecké výpovědi měl v podstatných skutečnostech za konzistentní a rozcházejí se toliko v nepodstatných okolnostech (např. kdy se jim žalobce prokázal služebním průkazem, v popisu vyhazování bezpečnostního lepku ze zboží žalobcem do koše). Žalovaný uvedl, že i pokud by disponoval protokoly o výsledku dotčených svědků provedených v trestním řízení, stejně by za relevantnější vzhledem k době jejich provedení považoval jejich výsledky provedené v řízení o jednání majícím znaky přestupku, neboť tyto byly provedeny 17 dní (u svědka V.) a 25 dní (u svědka T.) po předmětné události, zatímco výsledky svědků v trestním řízení byly provedeny nejméně 8 měsíců po události. Žalovaný tak vzal v potaz běh času, který se zajisté podepisuje na kvalitě podaného svědectví. Soud má za to, že i v tomto případě se žalovaný řádně vypořádal s tvrzeními a navrhovanými důkazy žalobce, přičemž protokoly o výsledku svědků, provedené v trestním řízení, žalobce v předmětném řízení ani nepředkládal k důkazu.
37. Soud žalobní námitku porušení práva na spravedlivý proces shledal nedůvodnou.

D) Námitka prekluze, protiústavnost § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky

38. Žalobce namítal prekluzi vytýkaného jednání, neboť kázeňský trest odnětí služební hodnosti mu nebyl uložen v propadné lhůtě jednoho roku, když prvostupňové rozhodnutí nebylo žalobci v zákonné lhůtě doručeno, nýbrž v ní bylo pouze vydáno. Soud připomíná, že je povinen se prekluzí práva zabývat vždy, i když by takováto námitka nebyla ze strany účastníka řízení vznesena či správními orgány v jejich rozhodnutích vypořádána. V této souvislosti soud odkazuje na ustálenou a bohatou judikaturu, jež uvedený názor setrvale zastává, a to např. na právní větu nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1138/08, v níž uvedl následující: „*Těž v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je povinností soudu přihlížet z úřední povinnosti k takovým skutečnostem významným z hlediska hmotného práva, jakými jsou absolutní neplatnost smlouvy nebo prekluze, a to i v případě, že je žalobce nevytkl v žalobním bodu vůbec, nebo tak učinil až po lhůtě pro podání žaloby.*“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169, ze dne 15. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 2082/09).
39. K namítané prekluzi soud odkazuje na rozhodnou právní úpravu, kdy v řízení o jednání majícím znaky přestupku dochází na základě § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru k zániku odpovědnosti dle ustanovení § 29 až 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Za přestupek krádeže podle § 8 odst. 4 zákona o některých přestupcích lze uložit pokutu do 50 000 Kč. Délka promlčecí doby tak činí 1 rok, přičemž běh promlčecí

doby se dle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky přerušuje z následujících důvodů: a) *oznámením o zahájení řízení o přestupku*; b) *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*; c) *vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání*, a jejím přerušením počíná běžet promlčecí doba nová. Soud konstatuje, že se žalobcem bylo zahájeno řízení o jednání, které má znaky přestupku dne 10. 8. 2020, kdy žalobce převzal dokument, č. j. NCOZ-7839-3/ČJ-2020-410012, ze dne 7. 8. 2020 označený Zahájení řízení ve věcech kázeňských. Soud jen připomíná, že jednání, jež má znaky přestupku, se žalobce dopustil dne 1. 8. 2020 a konstatuje, že převzetím dokumentu o zahájení řízení dne 10. 8. 2020 došlo k přerušení promlčecí doby a počala běžet promlčecí doba nová. K vydání prvostupňového rozhodnutí došlo při zachování promlčecí doby, a to dne 9. 8. 2021, přičemž opět počala běžet promlčecí doba nová. Soud konstatuje, že rozhodující je v tomto případě vydání prvostupňového rozhodnutí, a nikoliv jeho doručení, jak namítal žalobce. Výše uvedené vyplývá přímo ze znění § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, konkrétně že promlčecí dobá se přerušuje a počíná běžet nová *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*. Rozhodnutím, jímž je obviněný uznán vinným, je přitom třeba rozumět meritorní rozhodnutí, jehož součástí je vyslovení viny (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 255/2020-23 ze dne 13. 5. 2021). Ode dne vydání prvostupňového rozhodnutí dne 9. 8. 2021 tak počala běžet nová jednoroční prekluzivní lhůta, a k právní moci napadeného rozhodnutí dne 13. 1. 2022 doručením žalobci, tak rovněž došlo při zachování jednoroční prekluzivní lhůty. Co se týče tzv. maximální tříleté prekluzivní lhůty, jejímž uplynutím dojde k promlčení nezávisle na přerušení promlčecí doby, soud konstatuje, že žalobou napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2022 rovněž při zachování této prekluzivní lhůty, když ke spáchání jednání majícího znaky přestupku došlo dne 1. 8. 2020. Soud tak neshledal námitku prekluze důvodnou.

40. V souvislosti s námitkou prekluze žalobce namítal protiústavnost § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky. Žalobce uvedl, že v kázeňském řízení kázeňský trest odnětí služební hodnosti musí být pravomocně uložen nejpozději do 1 roku, zatímco v řízení o jednání majícím znaky přestupku, mají služební funkcionáři na pravomocné uložení kázeňského trestu až 3 roky. Dle žalobce výše uvedené disproporce v délce prekluzivních lhůt způsobují porušení rovnosti před zákonem a narušení právní jistoty. Soud se zde přiklonil k závěrům žalovaného, který poukázal na specifika obou řízení, jakož i na odlišnost kázeňského přestupku a jednání majícího znaky přestupku. Ze znění § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru vyplývá, že kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Kázeňské přestupky svou povahou směřují proti služební kázni, zatímco jednání mající znaky přestupku směřuje proti chráněným hodnotám společnosti. Kázeňský přestupek je pro společnost nejméně nebezpečným protiprávním jednáním. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že uvedené skutečnosti ospravedlňují různé pojetí prekluzivních lhůt zákonodárcem pro uložení kázeňského trestu u kázeňských přestupků a u jednání, které má znaky přestupku. Z uvedených důvodů soud neshledal při aplikaci § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a 3 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobcem namítané protiústavnosti, či porušení rovnosti před zákonem a narušení právní jistoty (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2016, č. j. 6 As 165/2015-38).

D) Námitka dalších procesních pochybení, přehlížení podstatných skutečností, zaujatost a účelová dezinterpretace některých skutečností

41. V pátém žalobním bodě žalobce namítal zaujatost žalovaného a účelovou dezinterpretaci žalovaným některých skutečností. Žalobce odkázal na stranu 10 až 11 svého odvolání a uvedl, že v odvolání popsal, jakým způsobem předmětný nákup probíhal, což je ostatně patrné z pořízeného videozáznamu, kdy interpretace žalovaného je plná domněnek. V této souvislosti žalobce odmítl, že by šel do obchodu úmyslně krást a uvedl, že věc se neodehrála tak, jak ji vykreslil žalovaný a služební funkcionář prvního stupně, kteří hrubým způsobem nerespektovali právní princip *in dubio pro reo*. Soud na tomto místě konstatuje, že v řízení o jednání majícím znaky přestupku musí služební funkcionář zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí (§ 180 odst. 1 zákona o služebním poměru). Dle názoru soudu, žalovaný vyvrátil dílčí tvrzení předestřená žalobcem ohledně způsobu nakupování a tvrzenému úmyslu vrátit se na prodejnu a za nákup zaplatit. Soud zde odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný podrobně vypořádal s jednotlivými námitkami žalobce ohledně způsobu, jakým předmětný nákup probíhal, přičemž žalobce neuvedl žádné nové argumenty, pouze nesouhlasil s vypořádáním jeho námitek žalovaným. Soud zároveň konstatuje, že důkazy provedené prvostupňovým správním orgánem vedly k závěru, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak soud již uvedl v bodě 27. rozsudku. S ohledem na výše uvedené soud neshledal důvodnou námitku přehlížení či dezinterpretaci podstatných skutečností žalovaným a jeho zaujatosti.
42. Co se týče námítky žalobce, že v řízení před správním orgánem nebyl přehrán videozáznam, ani zvuková nahrávka, konstatuje soud následující. Žalobce namítal, že správní orgány neprovedly předmětné důkazy řádným procesním způsobem. Žalovaný ve vyjádření k žalobě přisvědčil žalobci, že by bylo vhodnější, pokud by ve spisovém materiálu byl učiněn záznam o tom, že byly videozáznam a zvuková nahrávka jako důkaz provedeny. Soud ovšem nevešel na argumentaci žalobce, že předmětný kamerový záznam ani zvuková nahrávka nebyly v řízení řádným procesním způsobem provedeny, kdy pravděpodobně dle žalobce byly provedeny mimo vedené řízení. Soud má za to, že i přes pochybení spočívající ve skutečnosti, že do spisového materiálu nebyl učiněn záznam o tom, že byly kamerové záznamy a zvuková nahrávka provedeny, nelze souhlasit se žalobcem, že by tento nedostatek znamenal, že důkaz nebyl v řízení vůbec proveden. Rozhodující je skutečnost, že kamerové záznamy na DVD nosiči i zvukový záznam na DVD nosiči jsou součástí spisového materiálu (strana 209 spisového materiálu), ze spisového materiálu je rovněž zřejmé kdy, kým a v jakém rozsahu byl spisový materiál postoupen k provedení řízení ve věcech kázeňských. Případné administrativní pochybení spočívající v nepoznání do spisového materiálu, že kamerové záznamy a zvuková nahrávka byly provedeny, nezpůsobuje ani nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Soud neshledal, že by takovým procesním pochybením bylo do právní sféry žalobce negativním způsobem definitivně zasaženo. Jak správně poukázal žalovaný, žalobce o těchto podkladech věděl, kopie videonahrávky a zvukové nahrávky na DVD mu byly poskytnuty. Nad to soud poznamenává, že skutečnost, že správní orgány obou stupňů byly velmi dobře obeznámeny s obsahy obou nahrávek svědčí i velmi podrobné a pečlivé popsání vytýkaného jednání žalobce ve správních rozhodnutích, a to zcela v souladu s těmito záznamy, což soud ověřil.
43. Žalobce v tomto žalobním bodě zopakoval námitku vznesenou již v odvolání, a to že k porušení procesních postupů došlo i v rámci zajišťování důkazů, kdy tyto nebyly

zajištěny řádným způsobem, a to sepsaným úředním záznamem s odkazem na § 34 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR. Soud se ztotožnil s argumentací žalovaného, který již v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 27, 30 až 32 uvedl, že pro účely řízení o jednání majícím znaky přestupku byly pořízeny kopie účtenek, nikoliv jejich originály, které by mohly být předmětem odnětí věci ve smyslu § 34 zákona o Policii ČR a kterými disponuje poškozená prodejna. Soud přisvědčuje názoru žalovaného, že ani absence pořízení úředního záznamu dle § 34 odst. 3 zákona o Policii ČR o vydání věci sama o sobě nemůže zapříčinit nezákonnost žalobou napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Soud konstatuje, že o věrohodnosti kopií účtenek, kamerových záznamů a zvukového záznamu nejsou důvodné pochybnosti, když skutečnosti z těchto podkladů plynoucí se vzájemně shodují a doplňují.

44. Žalobce dále namítal, že ve správním řízení byl použit nezákonný znalecký posudek, který neobsahoval doložku o vědomosti následků spojených s podáním vědomě nepravdivého posudku. Žalobce v této souvislosti poukázal na § 127a o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., ze kterých dle žalobce lze za analogického použití dovodit, že znalecký posudek měl danou doložku obsahovat. Soud na tomto místě odkazuje na vypořádání totožné námitky, uplatněné již v odvolání, žalovaným na straně 35 napadeného rozhodnutí, se kterým se soud ztotožňuje. Žalovaný, jakož i ředitel NCOZ, správně konstatovali, že znalecký posudek byl vypracován dne 20. 10. 2020, tedy v době platnosti a účinnosti zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, a vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, kdy požadovanou náležitostí znaleckého posudku nebyla doložka znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. V době vypracování znaleckého posudku nemohl znalec postupovat podle zákona č. 254/2019 Sb., o znalcích, znaleckých kancelářích a znaleckých ústavech, který nabyl účinnosti až od 1. 1. 2021, a podle vyhlášky č. 503/2020 Sb., o výkonu znalecké činnosti, které s předmětnou doložkou počítají. Za situace, kdy zákon č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících a vyhláška č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících, náležitosti znaleckého posudku stanoví, není na místě analogická aplikace § 127a o.s.ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Soud námitku žalobce ohledně nezákonnosti znaleckého posudku shledal nedůvodnou.
45. Žalobce v souvislosti se znaleckým posudkem rovněž namítal, že mu měla být dána příležitost znalce vyslechnout, neboť ve věci panují důvodné pochybnosti o psychickém a fyzickém stavu žalobce v době incidentu, jež žalobce spatřoval v užití léku na bolest a na spaní ve večerních a v ranních hodinách. Soud konstatuje, že k výsledku znalce se přistupuje v případech, kdy dojde k rozporům a nesrovnalostem ve znaleckém posudku dle § 127 odst. 2 o. s. ř. Soud se však ztotožnil s názorem žalovaného, že závěry znalce v posudku jsou jasné a nevyvolávají pochybnosti, když znalec ve znaleckém posudku jednoznačně vyloučil, že by žalobcem užíte léky byly schopné ovlivnit jeho schopnosti rozpoznávací či ovládací, neboť tyto měl znalec za plně zachované. Znalec se tudíž zabýval i možným vlivem těchto léků na žalobcovo jednání, což neshledal. Znalec přitom posudek vypracoval jak na základě podkladů založených ve správním spise, ale taktéž po provedeném osobním vyšetření žalobce. Soud poznamenává, že závěr o přičetnosti žalovaného lze učinit i z důkazního materiálu, zejména z kamerového záznamu, zvukové nahrávky a u výpovědi svědků. Námitku žalobce ohledně neprovedení výsledku znalce soud rovněž shledal nedůvodnou.
46. Soud upozorňuje, že žalobce v žalobě odkázal na podané odvolání, nicméně taktéž vypočetl konkrétní odvolací námitky, s nimiž se dle jeho názoru správní orgány nedostatečně či

nesprávně vypořádaly, k těmto konkrétně vypočteným odvolacím námitkám se soud shora vyjádřil. Pokud se lze názoru žalobce soud nevypořádal s veškerými odvolacími námitkami, soud se již dalšími (výslovně v žalobě neuplatněnými odvolacími námitkami) nezabýval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013–36, v němž bylo uvedeno že „dle ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Pokud však žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, č. j. 2 As 43/2005–79).“

47. Soud nad rámec uvedeného dodává, že podle ustálené judikatury jak správních soudů, tak Ústavního soudu, povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54, ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58, ze dne 19. 2. 2014 č. j. 1 Afs 88/2013-66). Městský soud ve světle citované judikatury v dané věci postupoval, neboť vypořádal podstatu žalobních námitek a nestíhá jej tudíž povinnost reagovat i na všechny další dílčí námitky vznesené žalobcem.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

48. Lze tak uzavřít, že žaloba je nedůvodná, jelikož napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení takového rázu, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly. Proto bylo rozhodnuto tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal dle § 60 odst. 7 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2024

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.